

Congrés d'Economia Valenciana, un balanç

Escriure a hores d'ara, a uns mesos de distància, sobre el I Congrés d'Economia Valenciana proporciona prou perspectiva per a fer-ne un balanç. Balanç que, no cal dir-ho, ha de comptar amb llums i ombres, i s'ha d'allunyar de l'autosatisfacció, que no interessa ni els organitzadors ni els congressistes.

Tirso IRURE

El País Valencià necessita, i es mereix, molts congressos que puguen omplir els nombrosos buits de coneixement pel que fa a la nostra realitat. Manca que no ens permet dissenyar les estratègies d'intervenció en la realitat, la qual, necessàriament, hauríem de canviar.

Antecedents del I Congrés

Hauríem de buscar-ne la pista més remota en l'any 1934, quan, sota la presidència de Romà Perpinyà i Grau —per a sorpresa dels nostres «alienats», un català de Reus—, se celebrà la Conferència Econòmica del País Valencià, organitzada pel Centre d'Estudis Econòmics Valencians. D'aleshores ençà, moltes coses han canviat i la nostra economia, sense entrar per la Revolució Industrial, ha passat, com algú ha assenyalat, de la barraca als xips. Són massa canvis, que demanen una pausa per a la reflexió.

La Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de València, i recentment la d'Alacant, tenen una gran responsabilitat en l'explicació d'aquest fenomen positiu per a la societat valenciana. En efecte, la introducció de diverses matèries relacionades amb la nostra realitat immediata, en distintes disciplines, és un fet de fa alguns anys, com també ho és l'interès recent de professors i alumnes en l'estu-

I Congrés d'Economia Valenciana, una iniciativa amb algunes dosis d'espontaneïtat

/ Carles Francesc

di d'una realitat que no els és aliena. El Congrés era, per tant, una necessitat de primer ordre per a la nostra societat.

El I Congrés d'Economia Valenciana

Podríem resumir els èxits del Congrés en dues xifres: prop de 150 ponències presentades i al voltant de 750 assistents. A més, s'hi han estudiat dotze àrees de treball, sectorialment delimitades, i s'han celebrat tres taules redones en sessions de vesprada.

No obstant això, aquesta primera visió, encara que per ella mateixa és molt positiva, és massa asèptica i acrítica. En efecte, hi ha faltat una defini-

ció prèvia de quins haurien de ser-ne els temes claus. Potser per això, el I Congrés ha tingut certes dosis d'espontaneïtat.

Pel que fa a les conclusions dels debats, en destacarem algunes, per bé que lleugerament i desordenada. En l'àrea de «Demografia i mercat de treball», s'hi ha conclòs que la situació d'altres taxes d'atur continuarà, atès el context nacional i internacional, i no es preveuen canvis significatius en aquesta tendència, segons l'evolució previsible del creixement del PIB, la inversió, la productivitat i la població activa.

L'eficàcia i l'eficiència de les distintes administracions públiques que actuen sobre el territori valencià també van ser objecte de de-

bat, amb la conclusió que cal exigir-ne més i augmentar-les, sense que calga recórrer al mercat polític que significa una derrota electoral i un canvi de signe. En aquest sentit, l'eficàcia ha d'exigir-se de totes les administracions públiques. I de les organitzacions polítiques, el compliment dels programes, ja que l'eficàcia en la gestió ha de ser una constant en tots els grups polítics que administren béns públics.

En l'àrea d'indústria, són significatives les paraules pronunciades pel conseller Bru, com a resposta a una pregunta sobre la política del seu departament: «Pretenem fer allò que des de fa anys hem explicat en la facultat que cal fer». Aquest és un índex, ben expressiu, del

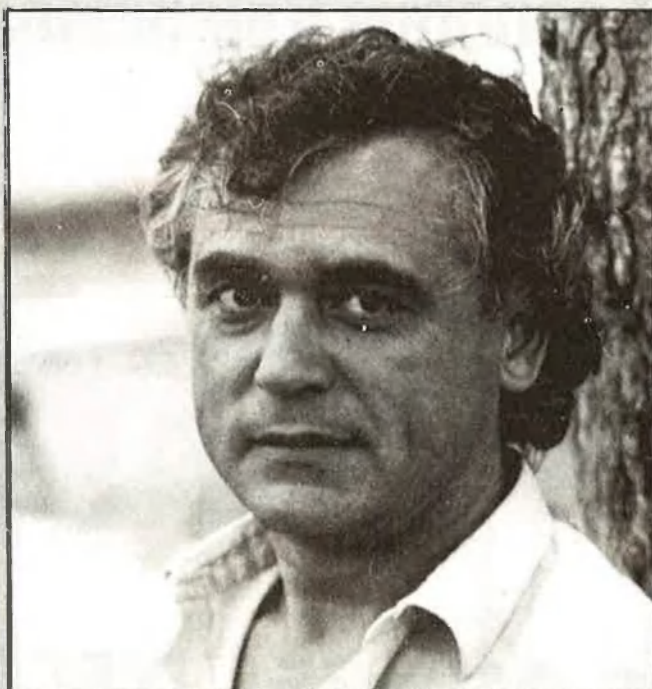
cúmulo d'investigacions sobre la indústria valenciana que han sorgit durant els darrers anys, i que ara, guanyades les institucions, han d'aplicar-se intel·ligentment.

Finalment, cal destacar la crítica, feta sobre tota la línia de flotació, al Pla Econòmic Valencià. L'absència de la variable espai en els plantejaments que recull haurà de corregir-se amb l'inici dels treballs per a una autèntica ordenació del territori que vertebrarà adequadament el País Valencià.

I demà, ¿què?

Els resultats més immediats del Congrés, no són la publicació del conjunt i materials de les ponències, sinó el *Catàleg General de Literatura Econòmica Valenciana*, publicat durant els dies del Congrés, i que ja resulta un material valuósíssim; igualment el *Catàleg de Fonts Estadístiques Valencianes*, i també les Sèries Estadístiques del País Valencià. Igualment, hi ha previstes conferències anuals i la celebració de futurs congressos, periòdicament, cada quatre anys.

Des de la tribuna del poder institucional, tant el conseller Birlanga, com el president Lerma, van replegar el repte que suposa la celebració d'aquest I Congrés, i es van comprometre a assumir-ne les conclusions. Així sia, ja que el paper de les administracions públiques en la direcció o l'estímul de l'economia va ser-ne un dels punts més debatuts. I aquestes van ser situades «en el centre de les expectatives de canvi», segons diuen les conclusions del Congrés.

Jaume Avellà: «Buit empresarial»

Jaume Avellà Roig, economista de la Conselleria d'Economia i Hisenda de la Generalitat, fou el secretari de l'organització del Primer Congrés d'Economia Valenciana; ànima d'aquesta trobada, explica a EL TEMPS els detalls del Congrés.

—¿Quins eren els objectius marcats quan es féu la convocatòria del Congrés i quin n'és el balanç?

—En aquests moments, quan l'existència d'un govern autònom valencià possibilita que aquest pugui incidir en temes econòmics que afecten la Comunitat, aquell debat permanent que hi havia sobre l'economia valenciana al voltant de l'any 1975 ha desaparegut quasi per complet. Calia, doncs, fer un balanç sobre quines són, a hores d'ara, les àrees d'estudi en temes econòmics, sobre

què es discuteix i quines són les parcel·les objecte d'investigació avui.

Per tant, la convocatòria del Congrés s'ha fet d'una forma totalment oberta, sense encomanar temes concrets a persones determinades. Això, d'una banda, ha provocat que s'hi presentàs molta documentació i, per tant, difícilment classificable i homologable, i, lògicament, entre tot el material els nivells de qualitat han oscil·lat: coses molt bones i unes altres no tant. Aquesta circumstància ha dut com a conseqüència, també, una gran participació de gent de la Universitat, dels sindicats, mentre que pel que fa a allò que podríem anomenar «economia real o de carrer», gent d'empresa i de gestió, hi ha hagut un cert buit de participació.

—¿A què creus que es deu aquesta absència del món empresarial?

—Això és un tema de sempre, no és nou. No hi ha un llenguatge comú entre l'administració, la Universitat i els empresaris. La Universitat és lluny de l'economia externa, i viceversa. Tal vegada, el món universitari i el de l'administració pública s'entenen millor.

—¿Quina és la valoració que ara es fa del Congrés?

—Han estat 850 els participants en la convocatòria, i, al voltant de 150, les ponències presentades. Això permetrà, de moment, l'edició del *Catàleg d'Economia Valenciana*, del *Catàleg de Fonts Estadístiques*, el primer avanç de l'*Anuari Estadístic* —ja en el carrer—, i també, posar a disposició dels interessats les *Dades Estadístiques*, publicades per la Conselleria d'Indústria.

Això no obstant, res no tindria sentit si no engagem un mecanisme que permeta la continuació dels treballs i dels estudis, perquè convocar un congrés cada cinc, deu o, com en aquest cas, cinquanta anys, valdria per a ben poc. En aquest sentit, tenim prevista la publicació de les ponències, que eixiran al carrer al març; hem preparat un treball de revisió i actualització del catàleg; hem previst un projecte de coordinació de les investigacions que sobre temes d'economia estan en marxa a hores d'ara, i, finalment, allò que per a mi és el projecte més seriós i interessant, les futures Jornades d'Economia, per a l'estudi de temes concrets i específics, a través de les quals volem introduir els empresaris en el debat econòmic.